

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, v právní věci

žalobce: **Global Telematics s. r. o.** (dříve EVOTECH, s. r. o.), IČO: 27748847
sídlem Radlická 112/22, 150 00 Praha 5
zastoupený advokátkou Mgr. Soňou Bernardovou
sídlem Koliště 55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č. j. 20496/24/5200-11433-712953,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, a to:

- dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 (dále jen „zdaňovací období roku 2018“) ze dne 26. 6. 2023, č. j. 1198300/23/2912-50521-710513, kterým byla doměřena z moci úřední daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 109 440 Kč, stanovená podle pomůcek a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 21 888 Kč,
 - dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 (dále jen „zdaňovací období roku 2019“) ze dne 26. 6. 2023, č. j. 1198417/23/2912-50521-710513, kterým byla doměřena z moci úřední daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 97 090 Kč, stanovená podle pomůcek a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 19 418 Kč,
 - dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 (dále jen „zdaňovací období roku 2020“) ze dne 26. 6. 2023, č. j. 1198516/23/2912-50521-710513, kterým byla doměřena z moci úřední daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 174 420 Kč, stanovená podle pomůcek a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 34 884 Kč.
2. Správce daně v posuzovaném případě přistoupil ke stanovení daně dle pomůcek poté, kdy žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost, v důsledku čehož nebylo možné daň stanovit dokazováním. Během daňové kontroly vznikly správci daně pochybnosti o předloženém účetnictví žalobce, a také o správnosti vykázaného základu daně (viz výzva k prokázání skutečností č. j. 1634597/22/2912-60561-711702 ze dne 25. 10. 2022). Pochybnosti správce daně se týkaly jak správnosti, úplnosti a průkaznosti vedeného účetnictví, tak i daňové uznatelnosti zde konkrétně uvedených nákladů na pohonné hmoty a cestovné, u kterých správci daně vznikly pochyby, že byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, v rozhodném znění (dále jen „ZDP“). Správce daně následně provedl ve Zprávě o daňové kontrole, č. j. 1151330/23/2912-60561-711702, ze dne 26. 6. 2023, rozbor zjištěných skutečností a důkazních prostředků předložených žalobcem a dospěl k závěru, se kterým se ztotožnil i žalovaný, že žalobce ke své ekonomické činnosti (realizace podnikových čerpacích stanic, dodávky vlastního vyvinutého software pro jejich provoz a údržba, servis a technická podpora instalovaných systémů, které dodává v rámci České republiky a Slovenska) využíval motorová vozidla, ve kterých byly spotřebovány pohonné hmoty.
 3. Současně s tím byla dle správce daně splněna i druhá podmínka pro stanovení daně podle pomůcek, neboť žalobce neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání spotřeby pohonných hmot, potažmo k prokázání daňové účinnosti těchto nákladů v souladu s § 24 odst. 1 ZDP, ale současně bylo zjištěno, že žalobce určité množství pohonných hmot k provozování své ekonomické činnosti potřeboval, neboť s ní neodmyslitelně souvisí. Vzhledem k vývoji judikatury Nejvyššího správního soudu tak byly správcem daně zohledněny tzv. „*esenciální náklady*“ za pohonné hmoty, tj. objektivně minimálně nutné náklady k dosažení příjmů, správce daně proto přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce v podané žalobě namítá, že správce daně nesprávně neosvědčil jako pomůcku náklady na cestovné a uvádí, že z provedené daňové kontroly muselo být správcem daně známo, že žalobce vyvíjí podnikatelské aktivity, v rámci kterých jsou náklady na cestovné nezanedbatelnou položkou. Proto bylo povinností správce daně část cestovného osvědčit jako esenciální výdaj, který by byl pomůckou pro stanovení daně z příjmů právnických osob. Žalobce dále uvádí, že správce daně nezohlednil jeho daňová přiznání za minulá období, přestože je tento postup aprobován judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce též rozporuje, že správce daně neprovedl porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností. Pokud by tak učinil, zcela jistě by k nákladům na cestovné u srovnatelných subjektů dospěl. Důsledkem tohoto postupu je, že stanovené pomůcky jsou nepřiměřené, správce daně překročil zákonem stanovené meze.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shrnuje právní úpravu a judikaturu správních soudů, vztahující se k důkaznímu břemenu ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti. Co se týče jednotlivých žalobních námitek, žalovaný poukazuje na to, že korespondují s námitkami již obsaženými v odvolání žalobce, příp. tyto rozvíjejí. Žalovaný konstatuje, že se s odvolacími námitkami v plném rozsahu vypořádal již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí a trvá na svém právním názoru, že v tomto případě překročil správce daně ke stanovení daně podle pomůcek v souladu s § 98 odst. 1 daňového řádu z důvodu, že žalobce nesplnil své zákonné povinnosti v takové míře a rozsahu, že nebylo možné daň stanovit na základě dokazování. Žalovaný podotýká, že správce daně ani žalovaný se při stanovení daně podle pomůcek žádných excesů nedopustili. Pokud žalobce svým tvrzením rozporuje závěry správce daně, svá tvrzení v daňovém řízení důkazními prostředky neprokázal.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své argumentaci, že pomůcky musí být přiměřené a vést k výsledku co nejbližšímu skutečné daňové povinnosti. Pomůcky mají vycházet z racionální úvahy a reflektovat ekonomickou realitu podnikání daňového subjektu. Správce daně je povinen zohlednit všechny dostupné důkazy, včetně esenciálních nákladů, které mají přímý vliv na příjmy podléhající zdanění. V případě žalobce správce daně nepřiměřeně vyloučil náklady na cestovné za zdaňovací období roku 2018 až 2020 jako esenciální výdaj, a tím popřel ekonomickou povahu podnikání společnosti žalobce.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu věcných žalobních námitek a tedy i nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s oprávněností a zákonností postupu správce daně, resp. žalovaného při odstranění pochybností a následném stanovení daně z příjmů právnických osob žalobci dle pomůcek ve

smyslu § 98 daňového řádu. Konkrétně pak žalobce nesouhlasí se závěry správce daně a žalovaného ohledně neprokázání účinnosti některých nákladů uplatněné cestovní náhrady, vynaložených žalobcem v letech 2018, 2019 a 2020.

10. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení či jiných podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván (§ 92 daňového řádu). Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení. Svá tvrzení prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Předloží-li daňový subjekt formálně bezvadné účetní doklady, přenáší se důkazní břemeno na správce daně, který je následně povinen prokázat případné pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Pokud správce daně vážné a důvodné pochyby prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 174/2019-34, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-65, nebo ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119)
11. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *„všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“*. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále *„pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidencí“*. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *„skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“*.
12. Stanovení daně podle pomůcek je upraveno v § 98 daňového řádu, podle jehož odst. 1, věty první platí, že nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.
13. Stanovení daně podle pomůcek představuje náhradní formu stanovení daňové povinnosti v případech, kdy selže způsob základní, tzn. stanovení daně dokazováním. Vzhledem k tomu, že v takovém případě chybí pro stanovení daně dostatečné důkazy, stanovení daně podle pomůcek již z podstaty věci představuje více či méně kvalifikovaný odhad daňové povinnosti a její skutečné výši se pouze blíží. Tento odhad přitom musí vykazovat určitou relevanci ve vztahu k realitě a musí vycházet z racionální úvahy obsahující jednoznačnou konkretizaci skutečností vedoucích k přechodu na pomůcky, jakož i toho, jakých pomůcek správce daně použil, jakými úvahami byl veden a jaké konkrétní výhody při stanovení daňové povinnosti ve prospěch daňového subjektu uplatnil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2007, č. j. 2 Afs 20/2006-90, ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Afs 14/2008-81, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5 Afs 72/2008-71, ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 184/2006-123, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 76/2007-48).
14. Ke stanovení daňové povinnosti podle pomůcek musí být splněny tři podmínky: 1. daňový subjekt nesplnil některou ze svých povinností při dokazování, 2. kvůli nesplnění této

povinnosti nebylo možno stanovit daň dokazováním a 3. daň mohla být za použití pomůcek stanovena spolehlivě. Jsou-li všechny tyto podmínky splněny, je správce daně nejen oprávněn, ale i povinen stanovit daň za použití pomůcek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 Afs 89/2011-60).

15. Pro určení rozhodného momentu přechodu na pomůcky nelze stanovit žádný algoritmus či pravidlo. Záleží vždy na konkrétním skutkovém stavu. Nelze ani vyjádřit procentuální rozsah zpochybněného účetnictví, ale je nutno věc posuzovat, resp. neunesení důkazního břemene poměřovat vždy ke konkrétnímu případu ve všech souvislostech. Záleží především na intenzitě pochybností ohledně zjištěných chyb a nesrovnalostí v účetnictví, na jejich rozsahu, ale také obsahu. Intenzita pochybností musí být v takovém rozsahu, že zatemní obraz a hospodaření daňového subjektu, a to buď přímo, tj. nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě, anebo nepřímo, tj. celkovou nevěrohodností účetnictví (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 4 Afs 87/2015-29, č. 3418/2016 Sb. NSS).
16. Při volbě pomůcek je správce daně limitován tím, že musí být získány legálním způsobem, v souladu s daňovým řádem a musí být na jejich základě možné stanovit takový kvalifikovaný odhad, aby se výsledná daň co nejvíce blížila realitě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 128/2005-126). Samotný výběr pomůcek je ovšem ponechán na správním uvážení správce daně. Daňový subjekt nemá právo účastnit se procesu výběru pomůcek pro stanovení jeho daňové povinnosti, navrhopvat použitelné a vhodné pomůcky, a logicky mu nesvědčí ani právo domáhat se bez dalšího jiného, dle jeho názoru vhodnějšího, výběru pomůcek. V žádném případě tedy nemůže být úspěšný daňový subjekt, který v rozhodné době neplnil své zákonem stanovené povinnosti, a který se následně domáhá stanovení své daňové povinnosti způsobem, který mu nejvíce vyhovuje. V případě porušení svých povinností tak daňový subjekt musí nést následky v podobě stanovení daně kvalifikovaným odhadem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007-156, ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010-103, či ze dne 12. 7. 2017, č. j. 10 Afs 371/2017-69).
17. Jelikož je konečné rozhodnutí o základu a výši daně za použití pomůcek vždy výsledkem odhadu (přestože maximálně kvalifikovaného), může daňový subjekt v zásadě polemizovat pouze s tímto výsledným určením daňové povinnosti. Námitkami daňového subjektu lze dosáhnout nápravy pouze jednoznačných excesů správce daně při použití pomůcek. Daňový subjekt tedy nemůže soustředit svá tvrzení k prokázání špatného výběru pomůcek, nýbrž pouze ke skutečnosti, že je výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, v hrubém nepoměru s tou, která mu, byť odhadem, stanovena být měla (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007-156, ze dne 12. 7. 2017, č. j. 10 Afs 371/2017-69, nebo ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Afs 20/2015-49).
18. Prizmatem výše uvedených judikturních závěrů přistoupil krajský soud v nyní projednávané věci k posouzení žalobních námitek, přičemž je neshledává důvodnými.
19. Žalobce v žalobě obecně namítá, že správce daně při stanovení daně podle pomůcek postupoval v rozporu s § 98 daňového řádu. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje, naopak souhlasí s žalovaným, že v tomto případě přikročil správce daně ke stanovení daně podle pomůcek v souladu s § 98 odst. 1 daňového řádu z důvodu, že žalobce nesplnil své zákonné povinnosti v takové míře a rozsahu, že nebylo možné daň stanovit na základě

dokazování. Správce daně ani žalovaný se při stanovení daně podle pomůcek žádných excesů nedopustili.

20. Jak již bylo rekapitulováno výše, správce daně jako pomůcky použil nezpochybněné náklady a výnosy žalobce, tvrzení žalobce a doklady předložené žalobcem (technické průkazy vozidel, karty hmotného majetku, tankovací karty a nákupy pohonných hmot, sestavy vozový park, seznamy zaměstnanců, faktury, údaje ze záznamů z technických prohlídek v registru Ministerstva dopravy aj. (viz body [43] a [44] prvostupňového rozhodnutí a v podrobnostech Zpráva o daňové kontrole), nebylo proto nutno zjišťovat jako náhradu chybějících dokladů náklady a výnosy srovnatelných subjektů. Provedenou analýzou předložených důkazních prostředků (porovnání pracovních náplní jednotlivých zaměstnanců, porovnání nakoupených pohonných hmot a pohonných hmot uvedených v sestavách) správce daně osvědčil náklady představující 75 % z nakoupených pohonných hmot jako esenciální výdaje a jako pomůcku pro stanovení daně v předmětných zdaňovacích obdobích.
21. Naopak náklady za předmětná období (kalendářní roky 2018, 2019 a 2020) představující 25 % z nakoupených pohonných hmot jako pomůcku neosvědčil. Tento postup daňových orgánů žalobce považuje za nejvíce sporný, kdy je toho názoru, že bylo povinností správce daně část cestovného osvědčit jako esenciální výdaj, který by byl pomůckou pro stanovení daně z příjmů právnických osob. Konkrétně se jednalo pro rok 2018 o náklady za část pohonných hmot, elektrickou čtyřkolku, pronájem náradí a cestovné (viz tabulka na str. 20 sdělení dosavadního výsledku kontrolního zjištění ze dne 5. 4. 2023 pod č. j. 603092/23/2912-60561-711850). Pro rok 2019 se jednalo o neosvědčené náklady za část pohonných hmot a cestovné (viz tabulka na str. 31 Sdělení) a pro rok 2020 o neosvědčené náklady za část pohonných hmot a cestovné (viz tabulka na str. 46 Sdělení).
22. K nákupu pohonných hmot dle správce daně skutečně došlo, ale hlavním rozporem bylo množství spotřebovaných pohonných hmot v rámci ekonomické činnosti žalobce, tj. jaká výše těchto nákladů skutečně sloužila k zajištění dosažení a udržení zdanitelných příjmů žalobce. Žalobce, který v podané žalobě velmi stručně argumentoval tím, že uvedené náklady měly být považovány za tzv. esenciální výdaje, dle žalovaného neodstranil pochybnosti vztahující se ke správnosti a průkaznosti předloženého účetnictví a neprokázal údaje, které deklaroval v daňových přiznáních, což vedlo k naplnění první podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Důvody jejich neuznání žalovaný podrobně vysvětlil pro každý jednotlivý kalendářní rok v bodech [49] až [89] žalobou napadeného rozhodnutí, na které krajský soud pro stručnost odkazuje.
23. Krajský soud totiž s uvedenými závěry žalovaného souhlasí, tím spíše, že korespondují s jím citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Afs 205/2020-45, shrnul dosavadní judikaturu týkající se tzv. esenciálních výdajů s tím, že při posouzení, zda lze daňovému subjektu přiznat tzv. esenciální výdaje (v režimu stanovení daně podle pomůcek), je nutno vždy vycházet z konkrétních okolností případu, a nikoliv obecně konstatovat, že esenciální výdaje by měly být pravidelně přiznávány. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 5 Afs 169/2019-43, plynou podmínky kladené na situace, za kterých lze na aplikaci esenciálních nákladů přistoupit, a to v takových situacích, kdy *„nebylo pochyb o existenci výdajů (sporná byla jejich výše) a dále – a to především – vždy se jednalo o situaci, kdy byla zpochybněna podstatná část účetnictví daňových subjektů a daň tak měla být stanovena na základě pomůcek“*, a *„je třeba zdůraznit, že zohlednění*

minimálně nutných nákladů lze aplikovat pouze výjimečně – zohlednit tyto výdaje lze jen tehdy, je-li samotná realizace výdaje nade vší pochybnost prokázána, byť např. není doložena jeho přesná výše; vždy je však nutné vycházet z okolností toho kterého případu.“ Z citovaného rozsudku tedy pro aplikaci esenciálních nákladů vyplývají dvě podmínky: i) neexistence pochybností o existenci nákladů (být např. může být sporná jejich výše) a ii) stanovení daně náhradním způsobem podle pomůcek, které musí být splněny současně.

24. Krajský soud je toho názoru, že v případě žalobce daňové orgány přesvědčivým způsobem prokázaly a dostatečně odůvodnily, že výše uvedené podmínky ve vztahu k nákladům za předmětná období (kalendářní roky 2018, 2019 a 2020) představující 25 % z nakoupených pohonných hmot byly splněny. S ohledem na průběh daňového řízení proto správce daně vyjádřil pochybnosti o účelnosti žalobcem vynaložených nákladů, a to zejména z důvodu, že žalobce nepředložil důkazy, na jejichž základě by bylo možno ověřit účelnost žalobcem vynaložených nákladů. Správci daně sice byly předloženy sestavy vozový park, ty však neobsahovaly všechny zákonné náležitosti (účel cesty, jméno řidiče), přičemž po přenesení důkazního břemene Výzvou k danému tvrzení již důkazní prostředky žalobce v průběhu daňového řízení nepředložil ani nenavrhl. Nečiní tak ani v podané žalobě, ve které jím předestřená žalobní tvrzení představují pouze obecnou nesouhlasnou polemiku se závěry daňových orgánů, bez konkrétnější argumentace, podložené důkazními návrhy. Tvrzené pracovní cesty, ke kterým se vázaly sporné cestovní výdaje, tak nebyly prokázány a nemohly být zohledněny v rámci užitých pomůcek. Jako pomůcky totiž mohou být využity pouze nezpochybněné údaje, což není případ těchto cestovních nákladů. Pokud žalobce v podané žalobě s těmito závěry nesouhlasí, krajský soud k tomu uvádí, že žalobní námitky jsou v tomto ohledu obsahově totožné s odvolacími námitkami, přičemž krajský soud má za to, že žalovaný se s nimi v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vypořádal. Totéž platí i pro námitku žalobce ohledně přiměřenosti použití pomůcek ve smyslu § 98 daňového řádu, přičemž na jeho argumentaci v bodech [81] až [83] napadeného rozhodnutí krajský soud odkazuje.
25. V rozporu se skutečností je pak žalobní námitka, že správce daně ani žalovaný odpovídajícím způsobem nezohlednili daňová přiznání žalobce za minulá období. Žalovaný se naopak touto (odvolací) námitkou zabýval a přesvědčivě zdůvodnil s právním názorem, že porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností je jednou z pomůcek, které uvádí daňový řád, nikoliv jedinou. Jak vyplývá z výše rekapitulovaných judikатурních závěrů, volba pomůcky pro stanovení základu daně a daně s ohledem na zjištěné skutečnosti je vždy na správci daně. Daňový řád dává správci daně prostor pro zvolení přiměřených pomůcek tak, aby byla daň stanovena dostatečně spolehlivě, což se v daném případě žalobce stalo, a krajský soud zvolené pomůcky neshledal nelogickými či nepřiměřenými. Nadto žalobce i tuto námitku, stejně jako v odvolání, v podané žalobě vznáší ve zcela obecné rovině.

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené krajský soud neshledal žalobní námitky za důvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. října 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu